

תת"ע 5767/07/12 - מדינת ישראל נגד משה עטיה

20 אפריל 2015

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
תת"ע 5767-07-12 מדינת ישראל נ' עטיה
בפני כב' השופטת רות וקסמן
המאשימה
נגד
הנאשם
משה עטיה

נוכחים

ב"כ המאשימה עו"ד כץ

הנאשם וב"כ עו"ד דוויק

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם חזר בו מכפירתו והורשע על פי הודאתו, ע"י כב' השופט בדימוס אנושי, בעבירות המפורטות בכתב האישום המתוקן:

א. **נהיגה בזמן פסילה** - עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה").

ב. **נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף שפקע ב-04/84** - בניגוד לסעיף 10 לפקודת התעבורה.

ג. **נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש** - בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

ד. **שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף** - בניגוד לסעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל - 1970.

2. על פי כתב האישום המתוקן, ביום 19.1.11 בשעה 10:15 לערך, נהג הנאשם ברכב משא סגור אחד, מ.ר. 23-000-51 בחניית בית החולים לניאדו בנתניה, כל זאת כשהוא פסול לנהיגה וללא רישיון נהיגה תקף.

3. מקור הפסילה הוא גזר דין בתיק תת"ע 6246/07 (כב' השופט הלוי) מיום 10.9.09, שם נדון הנאשם בנוכחותו בגין עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף וללא פוליסת ביטוח תקפה, ובין היתר, הושתו עליו

פסילה בת 18 חודשים, 6 חודשי מאסר המהווים הפעלת תנאי מגזר דין קודם בתיק 7397/04 שירוצו בעבודות שירות ו-8 חודשי מאסר על תנאי. תנאי המאסר הינו בר הפעלה.

יצוין כבר עתה, כי עבודות השירות שהוטלו על הנאשם הופקעו מטעמים רפואיים, ובנוסף לעונשים שהוטלו על הנאשם במסגרת גזר דין מיום 10.9.09, הטיל בית המשפט (כב' השופטת רות רז) על הנאשם ביום 22.11.12 פסילה בפועל לתקופה של 12 חודשים ומאסר על תנאי בן 8 חודשים למשך שנתיים, כשהוא נמנע מהמרת תקופת המאסר שנותרה לריצוי במאסר בפועל נוכח מצבו הרפואי ונסיבותיו של הנאשם.

4. תיק זה נידון מתחילתו בפני כב' השופט בדימוס אנושי, שכאמור התיר לנאשם לחזור בו מכפירתו ולהודות בעובדות כתב האישום ביום 15.10.13.

לאור עמדת המאשימה למאסר בפועל, הורה כב' השופט בדימוס אנושי באותו יום לשירות המבחן להגיש תסקיר בעניינו של הנאשם, וזאת מבלי שהדבר יצור ציפייה או התחייבות לעונש.

לאור בקשת שירות המבחן, דחה כב' השופט בדימוס אנושי את הדיון לקבלת תסקיר וטיעונים לעונש ליום 1.5.14.

לדיון ביום 1.5.14 הנאשם לא התייצב והוצא נגדו צו הבאה בפעם השנייה, והדיון נדחה ליום 19.6.14, כאשר ניתנה הזדמנות לנאשם לפנות לשירות המבחן ולחדש עימם את הקשר בכדי שיוכלו להגיש תסקיר משלים בעניינו.

בדיון מיום 19.6.14 נשמעו טיעונים לעונש בפני כב' השופט בדימוס אנושי, והדיון נדחה למתן גזר דין ליום 7.7.14.

הדיון נדחה שלוש פעמים נוספות עפ"י הנחיית סגן הנשיאה ומטעמי בית המשפט ונקבע לשמיעה בפני ביום 21.10.14. הדיון נדחה פעמיים נוספות, לבקשת ב"כ הנאשם וביום 23.2.15 נשמעו בפני הטיעונים לעונש.

5. המאשימה עתרה להשית על הנאשם מאסר בפועל שלא יפחת מ-10 חודשים, תוך הפעלת המאסר על תנאי של 8 חודשים מהרשעתו בתיק תת"ע 6246/07 במצטבר, פסילה ארוכה רבת שנים פסילה על תנאי משמעותית ומאסר על תנאי מרתיע. המאשימה הסכימה להימנע מהשתתף קנס ולהסתפק בהתחייבות כספית, במידה ובית המשפט יגזור על הנאשם מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה טען כי יש להחמיר עם הנאשם לאור חומרת העבירות, עברו התעבורתי של הנאשם הכולל, בין היתר, עבירות חוזרות של נהיגה ברכב שניתנה עליו הודעת איסור שימוש ופקיעת רישיון נהיגה, העובדה כי הנאשם לא חידש את רישיון הנהיגה שפקע עד כה, ולנוכח עברו הפלילי של הנאשם הכולל עבירות רכוש,

אלימות, איומים, מרמה ועוד.

בנוסף, טען ב"כ המאשימה, כי אין מדובר בנסיעה תמימה בחנייה אשר בוצעה ונעצרה מיוזמת הנאשם, אלא הנאשם נעצר על ידי שוטר שהיה ביציאה מהחניה ליד הבוטקה.

ב"כ המאשימה הפנה להיעדר הלימה בין המלצת שירות המבחן בתסקיר המשלים מיום 16.6.14 להאריך המאסר המותנה ולהטיל צו של"צ, לבין התכנים בתסקיר מיום 30.4.14 שפורטו ע"י שירות המבחן, ולפיהם הנאשם מתקשה לקחת אחריות על התנהגותו, מטשטש חומרת התנהגותו ומשליך זאת על גורמים חיצוניים, והדגיש שיש להעדיף את האינטרס הציבורי על פני האינטרס האישי של הנאשם.

6. מנגד, טען ב"כ הנאשם כי יש להתחשב בשיהוי הרב מצד המאשימה בהגשת כתב האישום, שכן העבירות בוצעו בינואר 2011 וכתב האישום הוגש רק שנה וחצי לאחר ביצוען.

כמו כן, חלף זמן רב מביצוע העבירות ולנאשם נגרם עינוי דין בשל העיכוב במתן גזר הדין שהיה אמור להינתן ע"י כב' השופט בדימוס אנושי ונדחה מס' פעמים מטעמי בית המשפט, ולא דווקא נגרם בשל מחדליו של הנאשם.

עוד טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו והודה במיוחס לו בכתב האישום.

ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר המשלים של שירות המבחן מיום 16.6.14, שם נכתב כי הנאשם מבין כיום יותר את התנהלותו הבעייתית, ער לסיכון בנהיגה, מודע לחומרת מצבו המשפטי והצורך לשמור על החוק וההגבלות שהוטלו עליו, והפנה להמלצת שירות המבחן להאריך את עונש המאסר המותנה בנוסף לעבודות של"צ וצו מבחן, וזאת לנוכח הזמן שחלף מביצוע העבירות ובהתחשב במצבו הבריאותי של הנאשם.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, טען ב"כ הנאשם כי המאשימה לא פירטה בעובדות כתב האישום דבר מעבר לציון הלקוני כי הנאשם נהג בחניית בית החולים, ולא צוינו מרחק הנסיעה, כיוון או מטרת הנסיעה ומה התכוון הנאשם לעשות.

העבירה בגינה מבוקשת הפעלת המאסר המותנה הינה עבירה שבוצעה בשנת 2007, ומאז אותה עבירה, למעט העבירה הנוכחית, הנאשם לא שב וביצע כל עבירה נוספת.

עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי מצבו הרפואי של הנאשם קשה, לנאשם נכות צמיתה של 100%, והוא סובל משלל מחלות, ביניהן: סרטן, עבר אירוע מוחי, עבר ניתוח להשתלת אורטה. כאמור, בשל מצבו הרפואי נבצר מהנאשם לרצות את יתרת המאסר שהוטל עליו בתיק תת"ע 6246/07 בדרך של עבודות שירות, שכן במהלכן קיבל אירוע מוחי. מצבו הרפואי של הנאשם נתמך במסמכים רפואיים רבים שהועברו לבקשת כב' השופט בדימוס אנושי הנושאים תאריכים מהשנים 2010 ועד אפריל 2013.

מטעמים אלו, עתר הסנגור להארכת המאסר המותנה ולהקלה בענישתו של הנאשם.

7. על פי הוראות סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם את העבירות שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה בענישה, הוא עיקרון ההלימה, וזאת מתוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו

עבירת הנהיגה ללא רישיון נהיגה תקף חמורה, כמוה עבירת הנהיגה בזמן פסילה ושתייה מצביעות על זלזול בשלטון החוק. לעניין זה ראה רע"פ 665/11 עלה אבו עמאר נ' מדינת ישראל: "עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי הדרך (וגם לנוהג עצמו), וזו העיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזו; ראו למשל סעיפים 7 ו-12 לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים תשל"ה - 1975, ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

בענייננו, הפגיעה בערכים החברתיים הינה כפולה: פגיעה בכיבוד ההחלטות והצווים של בתי המשפט ופגיעה בביטחון הציבור של המשתמשים בדרך, נהגים והולכי רגל כאחד.

לעניין עבירת הנהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש, ראה רע"פ 2929/04 מדינת ישראל נ' רפאל אוחנה: "העבירה של נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש, כמו גם העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף ועבירות רבות נוספות בדיני התעבורה הן עבירות שתכליתן לקבוע את סטנדרט ההתנהגות של נוהג ברכב, בין אם הוא הבעלים של הרכב או שהוא הנוהג בו".

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם:

בעפ"ת 30156-12-13 מדינת ישראל נ' אלון קרן פז מרדכי, התקבל ערעור המדינה על גזר דינו של בימ"ש השלום בחיפה, במסגרתו הוטל צו של"צ בהיקף של 400 שעות והוארך מאסר מותנה בן 14 חודשים על נאשם שנהג בעת פסילה, אשר לחובתו הרשעות קודמות רבות בתעבורה ורישיונו פקע כ- 10 שנים קודם לכן. בית המשפט המחוזי הטיל עונש שכלל 10 חודשי מאסר בפועל והורה על הפעלת עונש המאסר המותנה בן 14 החודשים בחופף. בקשת רשות ערעור על קביעה זו נדחתה (רע"פ 1569/14 אלון קרן פז נ' מדינת ישראל), בית המשפט העליון אף ציין כי בית המשפט המחוזי לא החמיר ולא מיצה את הדין עם הנאשם.

ברע"פ 5638/13 ארז נכפולגר נ' מדינת ישראל דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי, אשר השית 12 חודשי מאסר, תוך הפעלה בחופף של מאסר מותנה בן 12 חודשים, על נאשם שנהג בזמן פסילה וללא רישיון נהיגה תקף, שלו, מחד, עבר תעבורתי מכביד, ומאידך, לזכותו נסיבות

אישיות מקלות וכן תרומה לחברה ולבטחון המדינה.

ברע"פ 1211/12 אברהם ישראלי נ' מדינת ישראל, אישר בית המשפט העליון עונש של מאסר בפועל למשך 8 חודשים בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה, על אף שמדובר בעבירה ראשונה מסוגה לנאשם נעדר עבר פלילי אשר לא ריצה מאסר מעולם, וחרף נסיבות אישיות חריגות.

בעפ"ת 38367-02-12 סלמאן אבו חאמד נ' מדינת ישראל קבעה כב' השופטת טלי חיימוביץ כי מתחם הענישה ההולם לעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח, בכל הנוגע לעונש המאסר, נע בין מאסר מותנה בנסיבות קלות, עד מאסר בפועל בן שנה, כאשר עסקין ברצידיביסט.

בעפ"ת 20091-07-12 אנדריי פונומריוב נ' מדינת ישראל, בית המשפט המחוזי (כב' השופטת נגה אהד) קיבל את הערעור והורה על הארכת המאסר המותנה בן 8 חודשים, בנסיבות בהן אשת המערער נהגה ברכב לכל אורך הדרך כשלצידה יושב המערער, וכאשר הגיעה לביתם לא הצליחה להחנות את הרכב במגרש החניה של הבית ולצורך כך בלבד התחלף המערער עם אשתו והחנה הרכב.

בעפ"ת 31238-03-13 יוסי עמר נ' מדינת ישראל, בית המשפט המחוזי (כב' השופטת נגה אהד) קיבל את הערעור והורה על הארכת המאסר המותנה, בנסיבות של נהיגה לאורך 10 מטרים בלבד לצורך חניית הרכב באופן נכון במגרש החניה בבית משותף, אליו הגיעה בנהיגה אשת המערער. כב' השופטת אהד ציינה כי: "ואין ללמוד כלל ממקרה זה למקרים אחרים... ומבלי שייחשב הדבר כמתן לגיטימציה גם לא קלושה לבצע נהיגה בתוך חניה למי שנמצא מרצה עונש פסילה בפועל...".

בעפ"ת 39710-04-11 ליאור כהן נ' מדינת ישראל, בית המשפט המחוזי (כב' השופטת נגה אהד) קיבל את הערעור והורה על הארכת המאסר המותנה, בנסיבות בהן עבירה של נהיגה בזמן פסילה היתה מעידה ראשונה מסוגה עבור הנאשם, כשהמערער נעדר עבר פלילי ומעולם לא ריצה מאסר מאחורי סורג ובריא ולנוכח תסקיר חיובי ושינוי שעבר המערער בחייו.

בעפ"ת 9775-05-11 גבארה נ' מדינת ישראל, בית המשפט המחוזי (כב' השופט כמאל סעב) קיבל את הערעור והורה על הארכת מאסר מותנה, בנסיבות בהן היתה זו פעם ראשונה בה הורשע המערער בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, בהתחשב בכך שעונש המאסר המותנה היה של 15 שנים ולאור התרשמות שירות המבחן כי המערער עשה תפנית חיובית בחייו. כב' השופט כמאל סעב ציין כי "על בית המשפט לבחון כל מקרה ונסיבותיו בהתאם לגישה המקובלת במקומותינו הקובעת כי הענישה הינה ענישה אינדיבידואלית".

בע"פ 71891/06 יצחק בן אליעזר עמנואל נ' מדינת ישראל, בית המשפט המחוזי (כב' השופטת נגה אהד) קיבל את הערעור והורה על הארכת מאסר מותנה בן 9 חודשים, בשל מצבו הרפואי של המערער, שהינו אדם נורמטיבי, שמעולם לא ריצה מאסר בפועל, בנסיבות שהשמתו מאחורי סורג ובריא עלולה להחמיר מצבו

הרפואי. בעניינו, לנאשם עבר פלילי מכביד ואף ריצה מאסרים בפועל.

קביעת מתחם העונש הראוי

לאור האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בעבירת נהיגה בזמן פסילה בפעם הראשונה נע בין מאסר על תנאי ועד מאסר בפועל למשך חודשים רבים, תלוי בעברו של הנאשם ובקיומו של תנאי מאסר בר הפעלה ורכיבים נוספים.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין), יש ליתן את הדעת

לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה (ס"ק 3). בפניי נאשם שהיה מודע היטב לעובדת היותו פסול לנהיגה. נהיגתו של הנאשם, כעולה מכתב האישום, הייתה בשעות הבוקר בחניית בית החולים לניאדו בנתניה, באופן בו עשויים היו להימצא בסיכון מנהיגה זו משתמשי דרך אחרים. **אין המדובר בנסיבות דומות לאלו שמופיעות בפסקי הדין עפ"ת 20091-07-12 ועפ"ת 31238-03-13 שהמציא ב"כ הנאשם לעיוני, שהרי שם הנאשמים היו מלווים בנשותיהם, אשר הן אלו שנהגו ונהיגתם היתה נקודתית לצורך החניית הרכב באופן נכון בחניית ביתם ולא בחנייה במקום ציבורי, שסביר שהינו הומה אדם.**

בחינת קיומם של שיקולים חריגים, המצדיקים חריגה ממתחם הענישה

האפשרות לשיקול חריגה לקולא ממתחם הענישה שנקבע, נעוצה בקיומם של שיקולי שיקום חריגים, המצביעים על פוטנציאל שיקומי יוצא דופן, שיש באי חריגה מהמתחם כדי להכשילו.

עיינתי בתסקיר שרות המבחן מיום 30.4.14 ובתסקיר המשלים לו מיום 16.6.14 שנערכו בעניינו של הנאשם.

מהתסקיר הראשון נמצאתי למדה, כי המדובר באדם המוכר לשירות המבחן מתסקירים קודמים שבוצעו בעניינו. בעבר הנאשם הותיר רושם כמי שמציג עמדה בלתי מחייבת כלפי החוק ומשמעויותיו. בהתייחסו לעבירות הנוכחיות, הודה הנאשם חלקית בעובדות כתב האישום והביע מילולית חרטה על מעשיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על התנהגותו, מטשטש חומרת התנהגותו ונוטה לייחס לגורמים חיצוניים השפעה ואחריות על השתלשלות האירועים ולהתנהגותו במהלכם. קצין המבחן הוסיף כי הנאשם נראה ממוקד בצרכיו האישיים וקשייו כשהוא מתקשה לראות דרך אחרת בה יכול לפעול ואינו ער לחומרת התנהגותו ולבחירה הבעייתית בדרך פתרון בעיותיו. לפיכך, שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה בעניינו של הנאשם, ועל אף ההתדרדרות בשנים האחרונות במצבו הבריאותי, סבר כי לא נוצר בסיס להמלצה על הארכת התנאי ואפשרות ביצוע עבודות של"צ.

מעיון בתסקיר המשלים מיום 16.6.14, עולה כי "אין שינוי בעמדתו ביחס לעבירה", כי הנאשם לוקח אחריות מצומצמת על ביצועה, אך יחד עם זאת, סבור קצין המבחן כי הנאשם "מבין כיום יותר את התנהלותו הבעייתית, ער לסיכון בנהיגה עליו ועל המשתמשים בדרך, מודע לחומרת מצבו המשפטי והצורך לשמור על החוק וההגבלות שהוטלו עליו". לפיכך, לאור הזמן שחלף מביצוע העבירות ובהתחשב במצבו הבריאותי של הנאשם וחומרת מצבו המשפטי, המליץ שירות המבחן על הארכת עונש המאסר על תנאי ועל העמדתו של הנאשם בצו מבחן, במסגרתו ישולב בקבוצה "יעודית בשיתוף עמותת "אור ירוק", וזאת בנוסף לעבודות של"צ בהיקף של 260 שעות.

לא מצאתי כי קיימים שיקולי שיקום המצדיקים חריגה לקולא ביחס למתחם הענישה הנוהג, ואני בדעה כי שיקולי ההגנה על הציבור מוצאים ביטויים הראוי במתחם זה, ואינם מצריכים לחרוג ממנו לחומרא.

יש לציין כי עמדת שירות המבחן מתייחסת לנאשם באופן אינדיווידואלי בהתעלם מהאינטרס הציבורי, וכאשר בית המשפט שוקל את השיקולים הרלוונטיים לענישה עליו לקחת בחשבון גם כן את האינטרס הציבורי ולהתאים את העונש באופן אינדיווידואלי לנאשם. **לא מצאתי בתסקיר כי הנאשם הפנים את חומרת נהיגתו העבריינית, ואף יותר מכך לא הצלחתי להבין כיצד עולה המלצת שירות המבחן בקנה אחד עם תוכנם של שני התסקירים, בפרט כשממועד מתן התסקיר הראשון ועד למועד מתן התסקיר המשלים חלפו פחות מחודשיים!!**

דומה כי המלצה זו אינה המשך ישיר של גוף תסקיר המבחן.

קביעת העונש הראוי במתחם שנקבע

במסגרת זו נתתי דעתי, לחומרא ולקולא, לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות נסיבות האישיות של הנאשם (סעיף 40א לחוק העונשין).

לקולא, הבאתי בחשבון כי הנאשם הודה בביצוע העבירות, ובכך חסך זמן שיפוטי.

התחשבתי בעובדה כי מאז שנת 2007 לא ביצע הנאשם עבירות תעבורה, וכי זו לו הפעם הראשונה בה הוא נוהג בזמן פסילה.

נתתי דעתי למועד הגשת כתב האישום בתיק זה ולהשלכות השיהוי בהגשתו.

יצוין כי בקשותיו של ב"כ הנאשם לדחיית מועד הטיעונים לעונש פעמיים נוספות (בתאריכים 21.10.14 ו-15.1.15) לאחר שהדיון נדחה שלוש פעמים מטעמי בית המשפט, עפ"י הנחיית סגן הנשיאה, תרמו להתמשכות ההליכים בתיק, כמו גם אי התייצבותו של הנאשם לשלושה דיונים (18.2.13, 26.6.13, 1.5.14).

שבעקבותיהם הוצאו שני צווי הבאה כנגדו ושתי בקשות נוספות מטעם הסניגור לדחות הדיונים (27.11.12, 26.6.13 ובקשות לדחיית הטיעונים לעונש בימים 21.10.14 ו-5.1.15).

כמו כן נתתי דעתי לנסיבות חייו של הנאשם, לגילו המבוגר (בן 58) ולבעיות הרפואיות מהן סובל, אשר כאמור נתמכו במסמכים רפואיים מהשנים 2010- אפריל 2013 בלבד.

לחומרא, לנאשם עבר תעבורתי מכביד הכולל 22 הרשעות קודמות, ביניהן: **עבירה חוזרת של נהיגה ללא רישיון נהיגה (שמונה פעמים)**, עבירה חוזרת של **נהיגת רכב שניתן עליו איסור שימוש (ארבע פעמים)**, עבירות מהירות, שימוש בטלפון בעת שהרכב נע ועוד.

לנאשם **עבר פלילי מכביד, הכולל 37 הרשעות** בעבירות של איומים, נסיון לתקיפה סתם, התנהגות פרועה במקום ציבורי, גניבה, תקיפה הגורמת חבלה ממש, קבלת דבר במרמה ועוד.

על הנאשם הוטלו בעבר **עונשי מאסר בפועל, וכן עונשי מאסר מותנים**. אין לומר שבפניי אדם נורמטיבי, מכבד חוק, שכשל לראשונה בעבירה משמעותית של הפרת חוק.

כמו כן, הנאשם **לא ריפא הפגם** ועד כה לא חידש את רישיון הנהיגה שלו.

הנאשם נהג כאמור למרות **המאסר על תנאי שעמד כנגדו** ואשר לא הרתיעו מלחזור ולנהוג.

האם קיימים טעמים מיוחדים המצדיקים הארכת תנאי המאסר?

הכלל ידוע, עונש מותנה יש להפעיל ומקל וחומר שיש להפעיל עונש מאסר מותנה בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה, עבירה שכבר נקבע לגביה כי היא מצדיקה הטלת מאסר בפועל.

סעיף 56(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 מסמיך את בית המשפט "מטעמים שיירשמו" להאריך תקופת התנאי, "אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

על פי הפסיקה המחוקק לא הגביל את רשימת הטעמים המיוחדים אך בדיקת הפסיקה הרלוונטית מעלה כי מקום בו התנאי הושת בגין עבירות מלפני עשור (ראה ת"פ 3639/09 מדינת ישראל נ' צברו), מקום בו הוכח שיקומו של הנאשם והוא כיום במקום אחר לגמרי ותיקן מחדלו, או כאשר מדובר בתנאי מאסר בלתי מידתי, כי אז יאות בית המשפט ובמשורה להאריך התנאי או לחדשו.

בנסיבות המקרה הנדון, לנוכח עבר פלילי ותעבורתי משמעותיים, טיב העבירות שבוצעו, תסקיר משלים

שהמלצתו אינה עולה בקנה אחד עם תוכנו, והעובדה כי הנאשם לא ריפא את הפגם, היותו בן 58, גיל בו סיכויי שיקום קלושים יחסית לאדם צעיר, נסיבות הנהיגה שכאמור אין דומות לאלה שמופיעות בפסקי הדין עליהם סמך בא כוחו ע"פ 20091-07-12 וע"פ 3128-03-13, שם היתה נהיגה נקודתית, הנאשמים לוו על ידי נשותיהם שנצפו נוהגות, האירוע היה בחניון בית להבדיל מחניון ציבורי על כל המשמעות שבכך, שיהיו שנגרם מהתנהלות הנאשם, שכאמור לא התייצב ל-3 דיונים ובעקבות כך הוטלו נגדו שני צווי הבאה כאמור, וכן הוגשו על ידי בא כוחו שתי בקשות דחייה (27.11.12, 26.6.13 ובקשות לדחיית הטענות לעונש בימים 21.10.14 ו-5.1.15), לא מצאתי טעם מיוחד המצדיק הארכת מאסר על תנאי.

בשולי הדברים יצוין כי בא כוח הנאשם, לא טרח להמציא מסמכים רפואיים עדכניים, לא המציא אסמכתא רפואית כי לאחר הניתוחים/הטיפולים שעבר הנאשם מצבו הרפואי יחמיר עת יכנס לכלא.

למעלה מן הצורך, ייאמר כי על פי הפסיקה שהמציא בא כוחו של הנאשם, מצב רפואי לבדו יכול לשמש עילה להארכת מאסר מותנה אם לנאשם אין עבר פלילי ולא ריצה מעולם מאסר מאחורי סורג ובריה, מה שלא מתקיים בענייננו.

עוד יודגש כי הטענות באשר למצבו הרפואי של הנאשם הועלו כבר לפני 6 שנים בטיעונים לעונש בבית משפט השלום נתניה, דבר המצביע על טקטיקת טיעון ממוחזרת.

לאור כל האמור לעיל, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל

מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים.

הנאשם יתייצב מחר למאסרו בבית סוהר "הדרים" עד השעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם עוד היום את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים - 08-9787336, 08-9787377.

הפעלת עונש מאסר מותנה

אני מורה על הפעלת עונש המאסר למשך 8 חודשים כפי שנפסק על תנאי ביום 10.9.09 בבית משפט השלום לתעבורה - נתניה בתיק תת"ע 6246/07 לריצוי באופן חופף, לאור מצבו הרפואי של הנאשם.

מאסר על תנאי

הנני מורה על עונש של מאסר לתקופה של 7 חודשים וזאת על-תנאי למשך 3 שנים, התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, נהיגה עת רישיון הנהיגה פקע למעלה משנה.

פסילה בפועל

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 36 חודשים במצטבר לכל פסילה אחרת.

רישיון הנהיגה יופקד בבית המשפט מיד לאחר שחרורו מהכלא וממועד ההפקדה תחושב הפסילה.

גם אם לא יפקיד הנאשם את רישיונו, נחשב הוא פסול מלנהוג אך הפסילה תחושב ממועד ההפקדה בלבד.

אם אין לנאשם רישיון נהיגה בתוקף, עליו להפקיד תצהיר ערוך כדין במזכירות בית המשפט.

ימי המאסר לא יבואו במניין ימי הפסילה.

פסילה על תנאי

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים וזאת על-תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותה/ן עבירה/ות שעליה/ן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

התחייבות

הנאשם יחתום היום במזכירות בית המשפט על התחייבות בסך 6000 ₪ שלא לעבור במשך 2 שנים עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף שפקע מעל שנה, אחרת יאסר למשך 7 ימים.

לא יחתום הנאשם על ההתחייבות תוך המועד הנקוב לעיל, יאסר לתקופה של 7 ימים.

כללי

ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הנאשם.

הנאשם יגיש בקשה לביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ לאחר שחרורו מהכלא.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים מהיום.

עמוד 10

ניתנה והודעה היום א' אייר תשע"ה, 20/04/2015 במעמד הנוכחים.

רות וקסמן , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לא מצאתי לעכב ביצוע גזר הדין.

הנאשם היה אמור להיות ערוך למאסר היום.

הנאשם כאמור, לא התייצב למספר דיונים ואף הוצאו נגדו פעמיים צווי הבאה.

במסגרת ריצוי תקופת המאסר, יוכל הנאשם להגיש בקשה לשירות בתי הסוהר לעלות לאזכרת אמו במלאת 30 ימים.

הנאשם יחתום על התחייבות עצמית בסך 7000 ₪ כי יתייצב מחר בכלא "הדרים".

ניתנה והודעה היום א' אייר תשע"ה, 20/04/2015 במעמד הנוכחים.

רות וקסמן , שופטת

הוקלד על ידי איריס יזהר